

hvor der er udmærkede Fyrreplantager, som staae i selve Sandet, udsatte for Atlanterhavets Storme; men hvorvidt den Fyr, pinus maritima, kan taale vort barste nordlige Klima, og hvorvidt den med vore skarpe Vestenvinde vil kunne danne en frodig Skovvært, det vil intet Menneſke kunne ſige. Jeg har her liggende for mig en Bog af en ſagkyndig Mand, ſom for Diebliffet har Sæde i Landsthinget; det er en Mand, ſom tidligere i 11 Aar var ansat ved Lodbøſen paa Beſtkyſten i Jylland og boede imellem Sandklitterne, hvor han havde Leilighed til at ſaae med Sandflugten at gjøre; hans Navn er Groofs. Han omtaler, at efter de Erfaringer, han har havt, kan man kun nære ſvage Forventninger eller Forhaabninger om Træplantningen paa Klitterne (ſee Pag. 74). Nu har rigtignok den ſamme Mand, da jeg mundtlig confererede med ham, ſagt, at han havde med Overraffelse ſeet, hvorledes de Forsøg, ſom Kammerherre Niegels gjorde i Ribe Amt, have havt Fremgang. Men der er virkelig Ingen, der kan vide, hvilke Vanſkeligheder, Farer og Hindringer de kunne have i Fremtiden at overvinde. Fordi ſaaledes eet Plantningsforsøg er lykkedes, kan man ikke ſige, at andre ogſaa maae lykkes, eller i Anden ſee tæt Skovbeſtand; en ſaadan Slutning kan man ikke uddrage. Jeg har ſelv plantet i 3 forſkjellige Aar; de 2 Gange gif Plantningerne ganſte ud, og førſt den 3die Gang havde jeg nogen Glæde deraf. Saaledes kan jo et Aar være gunſtigere for Plantning end et andet, og man er meget tilbøielig til, naar endelig et Forsøg lykkes, at nære alſfor ſangvinſte Forhaabninger og Forventninger, og det troer jeg virkelig man gjør med Henſyn til diſſe Plantninger. I hvert Fald ville de ſtedſe trænge til de Nærmeftes Omhu. Jeg vil derfor ſtemme imod hvad Udvalget her har fremsat i ſin Betænkning, navnlig imod dets Udringſforslag til førſte Paragraph, hvorved Udgifterne alene ſkulle udredes af Finantſerne, idet man derved ganſte vil udelukke de Nærmefte fra al Deeltagelse i dette Foretagende. Der er i det Dvrige adffillige Punkter, hvori jeg maa indrømme, at Udvalget har behandlet Sagen med ſtor Eſtertante, med Grundighed og Dygtighed, og der er flere Ting i dets Forſlag, ſom ogſaa

tiltale mig; men paa den anden Side er der ogſaa enkelte Ting med Henſyn til de følgende Paragrapher, ſom jeg maa være imod. Naar det ſaaledes ſ. Ex. beſtemmes, at Expropriationen ſkal ſkee ved udvalgte Mænd, der ſkulle have 4 Mk. for hver Mill, de reife, og 3 Rd. hver Dag i Diæter, ſaa troer jeg, at denne Expropriation vil blive meget bekoſtelig for Statskaſſen, og uagtet vi Alle viſtnok maae indrømme, at diſſe Klitter i og for ſig ikke have nogen ſtor Værdi, ſaa er der dog neppe Noget, der er Lødtager i Klitterne, uden at han vil mene: Jeg kunde dog muligen ſaae nogen Godtgjørelſe ved at afſtaa min Grund; og alſaa vil han derved paaføre Statskaſſen en betydelig Udgift, naar vedkommende Vurderingsmænd ſkulle have 3 Rd. daglig i Diæter og 4 Mk. for hver Mill, de reife. Denne Expropriation vil ikke, ſom den ærede Ordſører meente, kun blive benyttet i enkelte Tilfælde; men, derſom jeg kjender Klitboerne ret, vil den viſtnok blive benyttet ſaa godt ſom i alle Tilfælde; de ville ikke, naar de have nogetſomhelſt Haab om at ſaae Godtgjørelſe, indlade ſig paa frivillig Afſtaeſe, og det vil alſaa medføre overordentlig ſtore Udgifter for Finantſerne. — Der er foreſlaaet i Regjeringens Forſlag, at diſſe Sletter herefter ſkulle overlades de Vedkommende til at ſaae Græs paa; men Udvalget har troet, at de ogſaa kunde benyttes til Græsning for tvørede Kreaturer. Det kan jeg nu ikke have nogen beſtemt Mening om, hvorvidt det gaaer an; men jeg kan imidlertid vel indſee, at der derved vil være vundet Meget frem for Løſgangen, thi de ere da ſadigt bundne og jeg ſkal derfor ikke have Noget imod dette enkelte Forſlag. Det er i det Hele ikke ſaa meget de enkelte Punkter, jeg har imod; men, hvad jeg har imod, er, ſom jeg oftere har bemærket, det, at man nu, efterat Regjeringen og Rigsdagen have gjort, hvad der ſtod i deres Magt, for Klitterne, baade ved Loven af 26de Marts 1852 og ved Loven af 4de Marts d. A., at man da nu, da Regjeringen kommer med et Udkast om Klitternes Bepantning med Træer, vil lade hele Udgiften hvile paa Finantſerne og ikke alene vil høre de vedkommende Grundeiere, men ogſaa Amtterne ud af al Forbindelſe dermed. Det er det, jeg maa